

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi január hó 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a vesztegetés büntette miatt a **vádlottés társa** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 12.B.155/2011/15. számú ítéletének I.r. vádlottra vonatkozó részét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Baranya Megyei Bíróság a 2011. évi október hó 21. napján kelt 12.B.155/2011/15. számú ítéletével azI.r. vádlottat vesztegetés büntette miatt 2 év 6 hó börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg a II.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett vesztegetés büntette miatt 1 év 10 hó - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében azI.r. vádlott és védője jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására tett indítványt. AzI.r. vádlott védője a nyilvános ülésen előadott perbeszédében a bejelentett jogorvoslati kérelmét kiterjesztette, és másodlagosan enyhébb jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján, a Be.349.§ (1) bekezdésében írt korlátok között, az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt a felülbírálat tárgya az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem érintett, **II.r.vádlottra** vonatkozó része.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság tényállását mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól: az I.r. vádlott védekezésével szembenálló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szem előtt tartásával, a Be.403.§ (3) bekezdése szerint, a hatályon kívül helyező határozat okainak és indokainak a figyelembevételével folytatta le; olyan alapossággal, hogy az ügy ténybeli és jogi részleteiben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Rendkívül széleskörű, mindenre kiterjedő eljárás keretében tárt fel az üggyel - akár csak a legtávolabbi - összefüggésbe hozható bizonyítékokat, majd azok tartalmi hitelességéről meggyőző érveléssel adott számot. Indokolása mentes a logikai hibáktól, következtetései mindenben megfelelnek az elemi életszerűség követelményeinek.

Sajátossága volt az ügynek, hogy - más, közélet tisztaságát sértő cselekményekkel szemben - számos, alapvetően egyező tartalmú bizonyíték állt rendelkezésre; köztük olyan, mely önmagában is alkalmat nyújthatott a büntetőjogi felelősség kétséget kizáró megállapítására.

A büntetőeljárás **tanú1** feljelentése alapján indult meg, oly módon, hogy két személy, a Dél-dunántúli Regionális Államigazgatási Hivatal építésfelügyelője, az I.r. vádlott, valamint az építész-tervezőként eljáró **II.r.vádlott** került a nyomozó hatóság látókörébe. A szóban forgó feljelentés rövid lényege szerint **tanú1 II.r.vádlott** közvetítésével ajánlatot kapott arra, hogy 1,4 millió forint kifizetése ellenében a vele szemben kiszabásra kerülő építési bírságot alacsonyabb mértékben állapítják meg. Ennek érdekében kellett volna a fentebb említett összeget az I.r. vádlott részére eljuttatnia.

Tanú1 ilyen előzmények után vállalkozott arra, hogy a 70/.....kapcsolási számú telefonján, **II.r.vádlottal** folytatott beszélgetéseit felveszi; végső soron azokat, melyeket a feljelentés megtétele után, a 2009. évi szeptember hó 11. napjának kora délutáni óráiban bonyolított le. Márpedig e beszélgetések alkalmával többször is elhangzott I.r. vádlott neve, mindenkor olyan összefüggésben, hogy jogtalan vagyoni előny átvételével késznek mutatkozik az építési bírság csökkentését célzó ügyintézésére.

Ezt a bírói engedélyhez kötött, a titkos adatszerzés körében rögzített beszélgetések mindenben megerősítették. Nem pusztán az I.r. és **II.r.vádlottak** közötti szoros kapcsolattartás, együttműködés tényét, de azt is, hogy egymással a pénz átadása, illetve átvétele céljából találkozót beszéltek meg. Már azt követően, hogy az I.r. vádlott az építető nyomatékos kérésére jól hallhatóan ígéretet tett arra, hogy az építkezés területére többet nem megy ki.

Mindezeket a nyomozó hatóság közbelépése, **II.r.vádlott** tettenérése és előállítása követte. Kétség kívül még azelőtt, hogy tőle azl.r. vádlott a pénzt átvette volna.

Ez utóbbi körülmény azonban a történéseknek a Be.75.§ (1) bekezdése szerinti, alapos és hiánytalan tisztázását nem akadályozta. Azzal is magyarázhatóan, hogy a tetten ért **II.r.vádlott** beismerő vallomást tett, olyan részletek előadásával, melyeket a beszerzett híváslista adatai is alátámasztottak. Az eljárás különböző szakaszaiban jegyzőkönyvbe foglalt vallomásai következetesek, ellentmondástól mentesek és kellően távolságtartóak voltak, abból a szempontból mindenképp, hogy a **II.r.vádlott** egyszer sem igyekezett I.r. vádlott rovására a saját szerepét a valóságostól eltérően, kedvezőbb színben feltüntetni.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat áttekintve ennek értelme sem lett volna. A törvényes úton rögzített telefonbeszélgetések ugyanis már önmagukban alkalmasnak mutatkoztak a tényállás megállapítására, miután az egymást követő párbeszéddek cáfolhatatlanul ismertté tették a múltbeli eseményeket; így azt, hogy **II.r. vádlott** az építési bírság mérséklését célzó ügyintézésért jogtalan vagyoni előnyt kért.

A kihallgatott tanúk, **tanú2** és **tanú3** is erre utaltak.

E bizonyítékok aprólékos, mindenre kiterjedő elemzésével az elsőfokú bíróság hiánytalan, kellően felderített, iratellenes megállapítástól vagy téves ténybeli következtetéstől mentes tényállást állapított meg. Így az - figyelemmel a Be.351.§ (1) bekezdésében írtakra - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett azl.r. vádlott büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a felmentést célzó, a tényállás mikénti megállapítását sérelmező fellebbezések eredménytelenek voltak.

A cselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak. E körben helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor hivatali kötelességszegés hiányában e bűncselekmény súlyosabban minősülő esetét nem látta megállapíthatónak.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság némileg hiányosan vette számba. A kiskorú gyermekről történő gondoskodás mellett ugyanis további enyhítő körülmény az időmúlás, az a tény, hogy a bűncselekmény elkövetése óta két esztendőnél hosszabb idő telt el, melynek egy része alatt a vádlott kényszerintézkedés hatálya alatt állott. Márpedig ez nem volt a terhére róható, az eljárás elhúzódására kizárólag a hatályon kívül helyezés adott okot.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan súlyos, a tartamát érintően nem felel meg az ún. belső arányoknak sem. A Btk.37.§-ában megfogalmazott célok enyhébb, a büntetési tétel alsó határához közelebb eső mértékű szabadságvesztéssel is elérhetőek.

Ezért a másodfokú bíróság a börtönbüntetés tartamát kettő évre enyhítette.

Ennyiben a büntetőjogi jogkövetkezményeket sérelmező jogorvoslati kérelem megalapozottnak bizonyult. További enyhítésre, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére azonban nem volt törvényes mód és lehetőség.

Ennyiben tehát a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdése alapján - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezéseket a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

P é c s, 2012. január 31.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 12.B.155/2011/15. számú ítéletének I.r. vádlottra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.I.358/2011/5. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - a 2012. évi január hó 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke